

O Z V Ě N Y

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽDCE A NA BYSTRÝČCE

**Věřohodné je to slovo:
Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít.
(2. Timoteovi 2, 11)**

Milí přátelé, bratři a sestry,
proroka Eliáše jistě znáte. Z biblického vyprávění víme, že byl na konci svého pozemského života vzat na ohnivém voze do nebe. Po něm prorockou službu v Izraeli zastával jeho učedník Eliša. Než se tak stalo, vyzval Eliáš před uchvácením do nebe Elišu: „**Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve než budu od tebe vzat.**“ Eliša nežádal málo: „**Ať je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!**“ Eliáš mu řekl: „**Těžkou věc si žádáš. Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže ne, nestane se.**“ A protože o to Eliša moc stál, tak se držel Eliáše až do poslední chvíle. A když ten pak byl ve vichru brán do oblaku, tak to dle popisu bylo něco velmi úchvatného, až z toho šla bázeň. Z Eliáše spadl plášť a Eliša ho vzal. Praštil s ním do vod Jordánu a ty se rozestoupily. Plášť jako štafeta a dvojnásobná moc Boží k tomu. Eliša konal mnohé mocné činy i zázraky. Uzdravil vody, neutralizoval jedovatý pokrm, suché údolí naplnil vodou, rozmnožil chléb a nasýtil sto lidí, uzdravoval z malomocenství, vzkřísil dítě a mnohé další. Ovšem jeden zázrak se z těch ostatních vymyká. Stal se totiž až po Elišově smrti.

Prorok Eliša, který mnohé uzdravil, sám vážně onemocněl, zemřel a byl pohřben. Nemoc a smrt se nevyhýbá ani Božím služebníkům. Avšak zázrak, který se tehdy stal, se nápadně podobá neděli Velikonoční. Rok po Elišově smrti **vpadly do země hordy Moábců. Když Izraelci pohřbívali jednoho muže, spatřili jednu takovou hordu.** V té chvíli nestihli toho muže pohřbít. Aby se rychle ukryli anebo utekli, potřebovali se rychle zbavit onoho mrtvého těla. A první jeskynní hrob, který se jim naskytnul, byl hrob Elišův, aniž by to zřejmě tušili. **A tak rychle hodili toho muže do hrobu Elišova. Jenže jakmile muž přišel do styku s Elišovými kostmi, ožil a postavil se na nohy.** (2. Královská 12)

Jinými slovy, mrtvý byl vhozen do hrobu proroka, a právě v tomto hrobu začal tomu mrtvému muži nový život. Velikonoce nám říkají něco podobného. Člověk musí vejít do Kristovy smrti, aby mohl být vzkříšen do Jeho života. Co to znamená?

Jistě znáte příběh z Janova evangelia 20. kapitoly,

kdy se od Marie učedníci dozví, že hrob, kam uložili Pána, je prázdný. Petr a Jan běží k hrobu. Jan dokonce běží tak, že Petra předběhne. Ale před prázdným hrobem se zastaví. **Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel.** Co se v Janovi v té chvíli odehrávalo? Báł se vejít dovnitř? Kdo by se nebál? Ovšem Petrův adrenalin z rozčilení a zvědavosti je tak vysoký, že Jana doběhne, nezastaví se ani před hrobem a neohroženě do toho hrobu vejde. Jak to tam čteme dál? **Vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě.** Co se přesně dělo v té chvíli v Petrovi, nakolik se v něm rvala pochybnost s vírou, to my nevíme. Jan nám ale popisuje, co se dělo v něm. Jako autor Janova evangelia mluví o sobě ve třetí osobě, **Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.** V Petrovi se možná ještě rvalo rozčilení, kdo si to dovolil Ježíšovo tělo ukrást, kdo ho tak zneuctil. Ale Jan, tak jak se do hrobu báł vstoupit, se paradoxně v tom hrobu začíná radovat. Najednou mu to sepnulo. Osvítlo ho. Připomněla se mu Ježíšova slova, když mluvil o tom, že **Syn člověka musí trpět a třetího dne pak vstát.** Připomněla se mu slova, kdy Pán mluvil o sobě jako o pšeničném zrně, které musí být pohřbeno do země, aby vydalo užitek a nový život.

Milí přátelé, my samozřejmě dnes nemusíme jít do Jeruzaléma navštívit prázdný hrob, ani se nemusíme shánět po nějakých relikviích a dotýkat se jich. Abychom ale mohli prožívat radost ze vzkříšení, pak nestačí zůstat stát pomyslně před hrobem a plakat nad rozlitym mlékem. Občas ovšem člověk od některých křesťanů slyší, že věří v Ježíšův kříž, ale ne v Jeho vzkříšení. Jenže křesťanská víra stojí právě na tom. Apoštol Pavel dokonce říká, že kdyby Kristus nevstal z mrtvých, byla by naše víra marná.

U Jana došlo k tomu podstatnému bodu zlomu ve chvíli, kdy vešel do hrobu. Ve chvíli, kdy se sám přesvědčil. Jedna starší píseň nás zve slovy: „**Pojď a přesvědč se sám!**“ Může nám kdokoliv říkat různé argumenty, všelijak přesvědčivé důkazy, ale pokud my sami nevstoupíme obrazně do Kristova hrobu, do Jeho smrti, pak nebudeme zakoušet nový život.

Co to tedy znamená vstoupit obrazně do Kristova hrobu a do Jeho smrti? Uvědomit si, že jsem to já, kdo měl na Kristově ukřižování velký podíl. Uvědomit si svůj hřích a svou vinu a také to, že Pán z velké lásky k nám vzal trest za naše hříchy na sebe. Nelze tedy nejprve pomyslně vstoupit do prázdného hrobu a radovat se ze vzkříšení. Nejprve je potřeba jít pod kříž, uvědomit si tíhu svého hříchu, která přibila na kříž mého Pána. Před Ním svůj hřích vyznat, litovat a opustit ho. Jít k Němu v modlitbě a odevzdat se Mu. „**Pane, zasloužím si zemřít místo Tebe. Vezmi si proto můj život.**“

Teprve pak se může naplnit na tvém životě Pavlovo slovo: „**Jestliže jsme s ním zemřeli...**“ A teprve pak může přijít druhá část zaslíbení: „**...budeme s ním i žít.**“ Kdo přijme Kristovu smrt jako něco, co se týká i jeho vlastního života, ten pak může zakusit i moc jeho vzkříšení. Nejdříve hrob – a potom život. Nejdříve konec starého – a potom začátek nového. Nelze ale přijmout nové, když si ponechávám staré.

A tak jako ten mrtvý muž, který byl vhozen do hrobu proroka Eliši a právě tam dostal nový život, i člověk, který se v pokoře a odevzdání přiblíží ke Kristu, může zakusit, že Bůh dává nový život. Někdy tiše, nenápadně, ale skutečně.

Velikonoce nám proto připomínají, že Bůh dokáže proměnit i to, co vypadá jako konec. Že z hrobu může vyrůst nový život. A že ten, kdo se přiblíží Kristu, nemusí zůstat tam, kde byl. Proto nejsou Velikonoce jen připomínkou dávné události. Jsou pozváním. Pozváním k tomu, abychom se nebáli přijít ke Kristu takoví, jací jsme – se svou vinou, slabostí i otázkami. Protože ten, který zemřel na kříži, je zároveň ten, který vstal z mrtvých.

A právě proto platí i pro nás ono věrohodné slovo: **Jestliže jsme s Ním zemřeli, budeme s Ním i žít.** Amen.

A jelikož jsou Velikonoce pozváním, pak prosím přijměte pozvání i na naše Velikonoční shromáždění v modlitebně ČCE v Růžďce

- Zelený čtvrtek 2. dubna v 18 hod. **společná sederová večeře**
- Velký pátek 3. dubna v 17 hod. **Velkopáteční bohoslužba s večeří Páně a sborovými zpěvy**
- Neděle vzkříšení 5. dubna v 8:30 **bohoslužba s večeří Páně na Bystřičce** (v obecním domě)
V 10 hod **bohoslužba s večeří Páně v Růžďce**

Radek Hanák

O BIBLI KRALICKÉ

V rámci sborového dne nás prvního února navštívil vydavatel moderních překladů Bible, sběratel, znalec a nadšenec Jan Talafant. Jeho poutavé povídání a znalosti o jeho sbírce originálních prvních výtisků byly velmi zajímavé.

Bůh se rozhodl zjevit sám sebe ve Starém zákoně. To měli jako směrovku. Nám zanechal dědictví, a to je Nový zákon jako závět. První překlad u nás přeložili Cyril a Metoděj do staroslověnštiny. První český text u nás byly kousky evangelií, a to v letech 1380–90. Bibli kralickou přeložili z původních jazyků (hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny) v druhé polovině 16. st. překladatelé a teologové. První vydání vyšlo v šesti svazcích. Byla poprvé vytištěna v Kralicích nad Oslavou. Tisk byl složitý, každou stránku načernili, vysušili, až udělali dva tisíce stránek.

Rozsáhlá sbírka Jana Talafanta obsahovala například pro něho nejvzácnější Nový zákon z roku 1601. Byl ukrytý mlynářem několik staletí v hřideli mlýnského kola. Vzácný byl také kapesní překlad od Komenského v počtu výtisků 3000 z Rotterdamu – kapesní kvůli pašování, aby Bible při prohlídkách nenašli.

Po tolerančním patentu si sbory musely Bible půjčovat. Bylo jich málo a byly drahé. Mnozí kazatelé je ani neměli.

Povídání bylo mnohem více. Pocítili jsme v něm kousek historie, moci a věrnosti té doby.

Renata a Luboš Hrazdilovi

VELIKONOCE V CHORVATSKU

Jak mnozí víte, žiju v Chorvatsku a letos budu trávit už poněkoliáté Velikonoce tady. Pro mě jako evangeličku je velmi inspirativní každoročně sledovat, jak hluboce jsou tyto svátky vepsány do života místních lidí. Mnohé církevní zvyky mě svou symbolikou a krásou opravdu oslovily a dnes bych vám ráda něco o nich povyprávěla.

Velký týden tady začíná na Květnou neděli procesími a svěcením ratolestí. Zatímco u nás byste čekali kočky, tady si lidé do kostela přinášejí hlavně olivové větvičky, někdy také palmové listy. Po bohoslužbě si je odnášejí domů a uchovávají je jako znamení požehnání.

Zvláštní místo mají Zelený čtvrtek a Velký pátek. Například na ostrově Hvar se koná tradiční noční procesí „Za Křížem“ (Za křížem), které trvá celou noc. Účastníci v tichosti a modlitbě procházejí několik obcí a nesou kříž jako symbol Kristova utrpení. Tato tradice má staletou historii a je silným svědectvím lidové zbožnosti.

Velký pátek je dnem přísného půstu. Tradičně se jí ryba a jednoduchá jídla bez masa. Ticho tohoto dne je patrné nejen v kostelích, ale i v domácnostech. Mnoho lidí omezuje zábavu a věnuje čas rozjímání.

Sobota je dnem ticha a přípravy na největší sváteční okamžik – večerní mši, nazývanou Vazmeno bdjenje (Velikonoční bdění). Začíná po setmění a trvá až do půlnoci. Je to nejsvátečnější a zároveň

nejdelší mše v roce, a pro mě jeden z nejsilnějších velikonočních zážitků.

Všude je ticho a očekávání, světla jsou zhasnutá. Mše začíná venku – u vchodu do kostela se zapaluje oheň – symbol nového života a světla, které přichází do světa. Kněz za pomoci ohně zapálí velikonoční svíci, kterou následně nesou do temného kostela. Je hluboké ticho. Každý přítomný si přináší svou malou svíčku a zapaluje ji od hlavní svíce. Postupně se tmavý kostel rozzáří stovkami drobných plamínek. Ten okamžik, kdy se světlo šíří mezi lidmi, je nádherný – symbolizuje příchod Kristova světla do světa a konec temnoty. Jakmile je kostel osvětlen, mše pokračuje čtením starozákonních textů a zpěvem žalmů. Každé čtení vypráví příběh Boží věrnosti a připravuje srdce věřících na slavnostní vyvrcholení. Vrcholí slavnostním zpěvem „Sláva na výsostech Bohu“, kdy se rozeznějí varhany a poprvé od čtvrtku také zvony, rozsvítí se všechna světla a kostel se naplní radostí. Tento okamžik symbolizuje nový začátek – nový život, nový svět, nové světlo. Připomíná nám, že hřích i smrt byly přemoženy a že naděje vzkříšení je skutečná a živá.

Během této mše se žehnají pokrmy, které lidé přinášejí v koších. Tradičně jsou v nich vajíčka, velikonoční šunka, velikonoční chléb pinca (něco jako náš mazanec), jarní cibulka, křen. A právě s těmito požehnanými pokrmy je spojena moje nejoblíbenější velikonoční tradice: V neděli ráno, po bohoslužbě,

se rodina sejde u stolu a společně z nich posnídá. Tím symbolicky končí velikonoční půst. Je to velmi prosté jídlo, ale má zvláštní radost a pokoj.

Když tyto chorvatské velikonoční zvyky prožívám, uvědomuji si, že i když se jednotlivé tradice mohou lišit, jejich smysl zůstává stejný. Připomínají nám Kristův příběh, jeho utrpení i naději vzkříšení.

Ať už jsme evangelíci nebo katolíci, všichni z něj čerpáme stejnou nadějí. Možná právě proto mi tyto svátky ani v cizí zemi nepřipadají cizí. Naopak – znovu mi připomínají, že velikonoční poselství je živé a srozumitelné všude, kde ho lidé slaví, i daleko od domova.

Barbora Vidašičová Kopanica

**ZKK Růžďka tě srdečně zve
na tábor pro děti od 7 do 15 let
na téma**

Krokem do neznáma

18-25.7.2026 | Malá Bystřice

Cena: 3000 CZK

Přihlášky: www.ruzdkasbor.cz/tabor

Jan Bartoň - hl. vedoucí
tel.: 603 551 626, mail: zkktabor@seznam.cz

PLÁNUJEME

- » 17. 4. Godzone Kids v Žilině
- » 1. 5. Cyklovýlet
- » 31. 5. Shromáždění u pomníčku, slovo Štěpán Marosz z Hošťálkové
- » 18.–25. 7. Letní tábor v Malé Bystřici
- » 10.–15. 8. Přífarský tábor s angličtinou

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

- » Bystřička 2. a 4. NEDĚLE v měsíci v 8.30
- » Růžďka každou NEDĚLI v 10.00
- » Každou neděli po bohoslužbách vás zveme do farní kavárny.

OZVĚNY – Velikonoce 2026 Občasník Ozvěny vydává Farní sbor Českobratrské církve v Růžďce, Růžďka 138, 756 25, <http://www.cceruzdka.cz>; ruzdka@evagnet.cz; číslo sborového účtu: 103062300/2250 (dary církvi je možné odečíst od základu daně); kontakt na kurátora sboru – Jan Dančák ml.: tel. 571443229; kontakt na kazatele – Radek Hanák: tel. 731174641.

KOČIČÍ PŘÍBĚHY

VYTVOŘILA: ANEŽKA MALINOVÁ

